

Những câu chuyện triết lý, Hai cách diễn giải

By Thiện Tâm -

1. Hai cách diễn giải

Ngày xưa, có một Ông Hoàng Ả Rập nọ triệu một nhà tiên tri tới hỏi ông sẽ sống được bao nhiêu năm. Nhà tiên tri nói : “Bệ hạ sẽ sống lâu, sống lâu tới cỡ Ngài sẽ chứng kiến được các cái chết của các con Ngài“ . Ông Hoàng tức giận vì lời nói xúc phạm, ra lệnh cho quân sĩ mang ra chém đầu.

Ông liền triệu một nhà tiên tri khác và cũng hỏi câu hỏi về tuổi thọ đó của ông. Nhà tiên tri này trả lời như sau : “Thưa Bệ Hạ, Ngài sẽ sống lâu, Ngài sẽ sống thọ hơn tất cả mọi người trong gia đình Ngài” Ông Hoàng lên hoan hỷ và tặng rất nhiều tiền cho nhà tiên tri.

Hai nhà tiên tri đều nói lên sự thật, nhưng một lời nói thì bộc trực, và một lời nói thì uyển chuyển hơn.

Lời bàn : Cùng một sự thật, nhưng cách diễn giảng và cách dùng từ ngữ khôn khéo thì dễ lọt tai hơn.

2. Tiếng vang

Hai cha con nọ đang đi men theo triền núi. Bỗng người con trai nhỏ trượt chân và ngã, em la lớn lên “Ồi chao!” . Em lấy làm ngạc nhiên khi thấy ở miền núi xa có tiếng ai nhái lại “Ồi chao!”. Em tò mò la lên “Người là ai?” thì em nhận lại tiếng nhái lại “Người là ai?”, tức giận quá em quát lên : “Quân đồn mặt!” , thì em lại nghe tiếng nhái lại: “Quân đồn mặt!”. Em nhìn người cha và hỏi “Thế là thế nào hở cha?” Người cha mỉm cười và nói: “Này con hãy xem đây” nói rồi Ông nói lớn lên: “ Anh hay quá!” thì nghe tiếng trả lời “Anh hay quá!” . Rồi ông lại la lên: “ anh tuyệt vời quá!” thì cũng nghe tiếng trả lời “Anh tuyệt vời quá! ”

Người con ngạc nhiên nhưng cũng vẫn chưa hiểu. Người cha ôn tồn giảng : “Đó?là tiếng vang con ạ! Khi có những khoảng trống rộng rãi như ta có trước mặt đây thì các tiếng động lớn hay tiếng nói lớn nó sẽ dội lại như vậy. Con nói những lời tức giận thì nó sẽ dội lại những lời tức giận, cha nói những lời đẹp đẽ thì nó sẽ dội lại những lời đẹp đẽ!

Ở đời cũng vậy! đời là sự dội lại của các hành động của ta. Khi tâm ta có lòng từ bi, thì chúng ta sẽ nhận lại sự yêu thương. Khi ta hành động những điều xấu, thì nỗi bất hạnh sẽ lại xảy đến cho chúng ta.”

3. Tạm thời

Một vị thầy tâm linh nổi tiếng đến trước cửa lâu đài của vị vua nọ. Vì Thầy nổi tiếng rồi, nên các người lính canh không ai chặn ông lại khi ông đi vào và tiến thẳng đến trước mặt nhà vua đang ngồi trên ngai vàng.

– Ông muốn gì? nhà vua hỏi.

– Tôi muốn có một chỗ để ngủ trong cái quán trọ này. Ông ta đáp.

– Nhưng đây không phải là quán trọ, đây là tòa lâu đài của ta. Vua trả lời.

– Xin hỏi bệ hạ rằng ai là sở hữu tòa lâu đài này trước bệ hạ?

– Vua cha ta, Ngài đã chết rồi.

– Và ai là sở hữu trước cha của bệ hạ?

– Ông nội của ta, Ngài cũng đã chết.

– Và cái chỗ này, nơi mà người ta sống một thời gian ngắn rồi dọn đi, như vậy thì nó không phải là quán trọ như bệ hạ nói hay sao?

Lời bàn:

1. Vị thầy muốn cho nhà vua biết tòa lâu đài không phải của ông ấy. Nếu tòa lâu đài tiêu biểu cho sự sống của nó, thì nó thuộc về ai? Sự sống có thuộc về người nào hay không?

2. Sớm hay muộn gì tất cả chúng ta đều phải dọn đi, kể cả đời này và nhiều đời sau nữa!

3. Chuyện này biểu lộ rằng người quyền thế nghĩ là quyền lực của họ thường hằng. Nhưng không có gì trong cuộc đời này là thường hằng. Người như vậy cần được đặt vào vị trí của họ.

4. Chúng ta sống và chết và không bao giờ thực sự sở hữu bất cứ thứ gì. Có mấy người nghĩ sâu xa về điều này.

5. Vật chất và của cải làm cho bạn nghĩ rằng mọi thứ tồn tại vĩnh viễn. Điều đó ngược lại sự nhận biết rằng mọi thứ trên đời này đều vô thường